

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. i W. W. pozostawali w nieformalnym związku w którym w dniu (...) urodziła się K. W.. Ojciec dziecka rozstał się z jego matką. Ciężar związany z wychowaniem i utrzymaniem małoletniej K. spoczął na R. K.. W związku z tym ,że oskarżony nie łożył na utrzymanie córki , R. K. wniosła sprawę do Sądu. Wyrokiem z dnia 03 kwietnia 2014 r w sprawie sygn. VIII RC 217/13 Sąd Rejonowy w Szczytnie VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w P. zasądził od W. W. na rzecz małoletniej alimenty w kwocie po 270 zł miesięcznie , płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca do rąk R. K. z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w terminie płatności którejkolwiek z rat. Wyrokowi sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności. Mimo wyroku sądowego oskarżony alimentów nie płacił nawet w części . W zastępstwie zobowiązanego alimenty wypłacał Fundusz Alimentacyjny. Oskarżony nie czuł również potrzeby utrzymywania kontaktów z córką. W. W. utrzymywał się głównie z podejmowanych prac dorywczych. Matka małoletniej utrzymująca się ze świadczeń socjalnych zapewnia wszelkie podstawowe potrzeby K. W. . Uchylając się od płacenia alimentów począwszy od daty wydania wyroku sądowego oskarżony spowodował zaległość , której łączna suma przekracza równowartość trzech świadczeń okresowych.

(dowód: zeznanie R. K. k. 11v-12; odpis decyzji Burmistrza B. o uznaniu oskarżonego za uchylającego się od świadczeń k.3; informacja Komornika przy SR w P. (...) o stanie zaległości k.8; informacja Starostwa Powiatowego w P. k.10,21; informacja (...) w P. k.24; odpis wyroku w sprawie sygn. VIII RC 217/13 k.25; odpis aktu urodzenia k.26; informacja PUP w P. k.28; wyjaśnienia oskarżonego k.32)

Oskarżony W. W. przyznał się do popełnienia stawianego mu zarzutu. Wyjaśnił , że nie płacił alimentów , ponieważ nie było go na to stać. Aktualnie rozpoczął pracę dorywczą i zaczął spłacać alimenty (zob. k. 32).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Niepłacenie alimentów przez W. W. jest faktem bezspornym. W krótkiej wypowiedzi oskarżonego zawarta jest pewna sprzeczność. Do czasu wszczęcia postępowania nie płacił alimentów , ponieważ nie było go na to stać. Aktualnie świadczenia już płaci , choć jego sytuacja materialna w sposób istotny się nie zmieniła. W przeszłości oskarżony również pracował , w tym również za granicą (zob. informacja PUP w P. k.28) , lecz nie płacił należnych córce alimentów. W przekonaniu sądu W. W. miał realne możliwości aby wywiązywać się z ciężącego na nim obowiązku. Oskarżony jest zdrowy i może podejmować pracę. Choć mógł płacić , nie czynił tego uznając zapewne ,że jego zobowiązania pokryje Państwo. Zerwał również jakkolwiek kontakt z córką. Oskarżony po rozstaniu z R. K. założył nową rodzinę . Oprócz uprawnionej ma jeszcze dwoje dzieci , na które zapewne łoży aby zapewnić im utrzymanie. Należy podkreślić ,że wszystkie dzieci oskarżonego mają prawo do równego traktowania oraz do życia na równej stopie materialnej.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom dołączonym do wniosku w szczególności zeznaniu R. K. (k.11v-12) . Zeznanie świadka koresponduje z informacjami zawartymi w dokumentach potwierdzających uchylanie się W. K. od obowiązku alimentacyjnego.

Czynność sprawcza przestępstwa niealimentacji określonego w art. 209 § 1 kk polega na uchylaniu się od obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym , ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową , jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Jest to typowe przestępstwo z zaniechania , które ma charakter zachowania trwałego i wieloczynnościowego. Czasem jego popełnienia jest ostatni moment , w którym sprawca utrzymywał jeszcze wywołany

przez siebie stan bezprawności. Mając na uwadze zawarty w aktach materiał dowodowy sąd uznał ,że W. W. swym zaniechaniem wyczerpał znamiona zarzuczonego mu przestępstwa.

Sąd uwzględnił wniosek Prokuratora o skazanie W. W. bez przeprowadzenia rozprawy uznając ,że zachodzą przesłanki określone w treści art.335 § 1 kpk. Wymierzając karę wzięto pod uwagę zasady sądowego wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk. Oskarżony w ocenie sądu działał umyślnie – uchylał się od płacenia alimentów , bo tego chciał. Miał przy tym obiektywne możliwości aby się z tego obowiązku wywiązywać. W. W. od urodzenia swej córki nie dbał o jej utrzymanie , zerwał z nią jakikolwiek kontakt. Tym samym swój obowiązek opieki nad dzieckiem poprzez dostarczanie mu środków utrzymania scedował na matkę oraz Państwo wypłacające alimenty w jego zastępstwie. Oskarżony , co wynika z karty karnej (k. 40) był kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Na korzyść oskarżonego poczytano jego postawę w trakcie postępowania , wyrażoną skruchę oraz wolę zmiany swego postępowania wobec małoletniej córki K.. Na podstawie art. 209 § 1 kk przy zastosowaniu art. 34 § 1 , § 1 a pkt 1 i § 2 kk oraz art.35 § 1 kk sąd wymierzył oskarżonemu uzgodnioną przez strony karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu. Wymierzona kara zadziała wychowawczo na W. W. i podobne jemu osoby uzmysławiając im ,że nie można bezkarnie uchylać się od obowiązku alimentacyjnego.

Na podstawie art. 34 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 kk sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie córki do rąk przedstawicielki ustawowej – R. K. do dnia 10 każdego miesiąca.

O kosztach sądowych orzeczono w pkt III. obciążając nimi oskarżonego w całości.

Z dniem 31.05.2017 r weszła w życie nowelizacja art. 209 kk na mocy ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów z dn.23.03.2017r (Dz.U. 2017 poz.952). Na mocy tej nowelizacji istotnej zmianie uległa między innymi treść art. 209 § 1 kk. Aktualnie wśród zespołu znamion określających typ tego przestępstwa nie występuje konieczność wskazania, że uchylanie się od alimentów musi prowadzić do sytuacji narażenia uprawnionego na niebezpieczeństwo braku zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych. Wydaje się ,że rozpoznając niniejszą sprawę sąd winien bardziej krytycznie przyjrzeć się wskazanemu przez oskarżyciela okresowi niealimentacji W. W.. Skoro zaniechanie oskarżonego jakiego dopuszczał się przed dniem 31.05.2017 r nie prowadziło do wymienionego wyżej skutku należało podjąć działania zmierzające do ograniczenia czasookresu przypisanego oskarżonemu czynu, czego sąd jednakże nie uczynił.

ZARZĄDZENIE

- (...)

-(...)

-(...)

(...)